

Treoghalvtredstindstyvende Møde.

Lørdagen den 16de Februar Kl. 1 1/2.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Siden forrige Møde er paa de Herrers Bladser blevet omdelt Vædringsforflag til 3die Behandling af Forslag til Lov om forskjellige Jernbaneanlæg paa Sjælland, samt Forslag til Lov om Ligsyn med Dampkedler paa Landjorden, som vedtaget af Landstinget ved 2den Behandling.

Jeg skal endnu meddele, at det 12te kongevalgte Medlem (Neergaard) efter overstaet Eygdom er kommet tilstede og har underskrevet Ebsformularen.

Den første Sag paa Dagsordenen var: Anden Behandling af: Forslag til Lov om Forandring i Lov om Ligsyn af 2den Januar 1871.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 790 ff).

Der var til denne Behandling stillet følgende Vædringsforflag:

„Af Riær:

Til § 2.

1) I Linie 4 udgaar „pludseligt“.

2) I Linie 6—7 udgaa Ordene „kun . . . samt“.

3) I Linie 9 tilføies som nyt Punktum i samme Stykke:

„Hvor det efter foreliggende Oplysninger er utvivlsomt, at et Lægesyn er usødvendigt til Undersøgelsens vedbørlige Fremme, eller hvor en Læge, forinden Politimesteren har kunnet ansætte Forretningen, har undersøgt Liget og erklærer sig istand til at afgive et fyldestgjørende Syn, kan undtagelsesvis Undersøgelsen foretages og i førstnævnte Tilfælde Dødsattesten udfærdiges af Politimesteren alene.“

4) I Linie 11 indstybes mellem „tilkalde“ og „af“: „snaarest muligt“.

Lovforslagets Paragrafer tilligemed de stillede Vædringsforflag fattes til Forhandling.

Riær: Vædringsforslaget under Nr. 4 figter ikke til nogen Forandring i Lovforslaget, men kun til at udtale, hvad der utvivlsomt er Meningen i andet Stykke af Lovforslagets § 2, der omhandler de Tilfælde af ulykkelig Dødsmaade, som ere blevene tilbage af de i Ligsynslovens § 6 andet Stykke omhandlede Tilfælde, efter at de øvrige have fundet deres Behandling i

Lovforslagets § 2 første Stykke. I bemeldte andet Stykke af Ligsynslovens § 6 er det foreskrevet, at Lægen skal tilkaldes snerest muligt. Jeg antager, at disse Ord snerere ere faldne ud end tagne ud ved Oversættelsen til nærværende Lovforslag, og skulde anse det for heldigt, om de bleve satte ind igjen. Dette Vædringsforflag er selvfølgelig af meget liden Betydning og skulde ikke være fremskomet, naar jeg ikke havde fundet mig foranlediget til at stille de tre andre Vædringsforflag, til hvilke jeg nu skal vende mig.

Disse vedkomme alle Hovedbestemmelsen i Lovforslagets § 2, første Stykke, hvor der gives Forskrifter om Formen for de Synsforretninger, der skulle afholdes „i Tilfælde af Selvmord, saavel som naar Lig opdrive, Personer eller Fostre findes døde, eller naar Mennesker ere omkomne ved ulykkelig Hændelse, saa og hvor ellers Underlyselse fra det Offentliges Side er indledet i Anledning af et indtruffet pludseligt Dødsfald“. Der foreskrives, at saadanne Forretninger skulle afholdes „af Politimesteren i Forening med en af ham tilkaldt Læge“, medens der hidtil vel i Reglen er forholdt saaledes, at Lægen har handlet for sig og Fogeden for sig, idet det egentlige Syn er anset som en Lægen alene vedkommende Sag, medens Fogeden nærmest har haft at afholde Forhør til Oplysning af de Omstændigheder, hvorunder Dødsfaldet er indtruffet. Med Hensyn til, hvilken Læge Politimesteren skal tilkalde, foreskrives det, at det ordentligvis skal være den stedlige Embedslæge. Det kan nu ikke Andet end billiges, at det fastholdes som Regel, at Embedslægen skal tilkaldes; thi en vis Routine kan ogsaa være af Bigtighed ved saadanne Forretninger, og den skaffer man jo tilkøst tilstede ved Nyfici Anvendelse i saadanne Forretninger. Men det er dog klart, at der kan indtræde Tilfælde, hvor en anden Læge maa tilkaldes, og Lovforslaget har ogsaa erkjendt, at der bør kunne ske Undtagelse; men denne Undtagelse gives i Lovforslaget med de Ord: „— og kun i de Tilfælde, hvor denne (o: Embedslægen) bor fjernt fra Politimesteren, den nærmest boende praktiserende Læge“.

Denne Undtagelse er altsaa givet meget kategorisk; den bør kun gjøres i de Tilfælde, som her ere nævnte, og da enten skal eller kan — det ses ikke ret hvilket — en anden Læge tilkaldes, og denne Læge skal da være den nærmeste praktiserende Læge — om ved Politimesterens Bopæl eller ved det Sted, hvor Forretningen skal holdes, det ses heller ikke med Bestemthed. Men det forekommer mig klart, at der kan indtræde Tilfælde, hvor det ingenlunde vilde være forsvarligt at oppebie, at Embedslægen skal staa tilstede. Bliiver imidlertid Lovforslagets Udtryk staaende, som de ere, saa skal, naar Distriktslægen bor samme Sted som Politimesteren, hans Tilstedekomst ubetinget oppebies; og paa den anden Side kunde det tænkes, at det i Undtagelsestilfældet, nemlig